

ROXY.

Fortælling fra Indiana af
EDWARD EGGLESTON

Oversat. af E. G.

(Fortsat.)

SEKSGTYVENDE KAPITEL. En Panther.

Jim Mc. Gowan fra Rocky Fork, som lige siden Mark Bonamys Agitationsrejse havde følt sig meget usikker paa Nancys Gunst, blev ogsaa glad, da han hørte om Marks Forlovelse. Han var kommen til Byen med et Læs Brænde til gamle Madam Tartrum, Idealet af alle Sladdersøstre, som endogsaa drev det til at katekisere Børnene ude paa Gaden om deres Forældres Anliggender, og hvis Iver for at høre kun opvejedes af hendes Lyst til at fortælle. I Mangel af andre villige Tilhørere hældte hun hele Historien om Oberstens Modstand, Oberstens Indrømmelser og Amandas Harm i Ørerne paa den lyttende Jim, mens han kastede en Favn Askebrænde ind over Gaardhegnet. Hun tilføjede den Oplysning, at Bonamys var en rigtig Velhaverfamilie, saa det var et højt Trin til Vejrs for en fattig Pige.

Jim rejste henrykt hjem. Han var vis paa, at Nancy nu skulde give sig med det samme. Hun havde altid været naadig imod ham i Forhold til, hvor langt hun var borte fra Bonamy. Og da nu Bonamy var helt væk, saa skulde Nancy nok give sig til at fiske efter Jim. Hun skulde ikke faa ham lige straks. Han vilde holde sig tilbage, for at hun kunde se, hvordan det var at vente. Hun maatte godt fiske en god Tid. Jim Mc. Gowan er ikke den eneste Mand, som til sin Sorg udfinder, at netop naar han mener at forstaa en Kvinde, saa har han slet ikke forstaaet hende.

Jim var lidt tilbageholdende over for Nancy. Hun saa udmærket godt ud i sin nyeste Bomuldskjole; hun havde set ham køre til Byen om Morgen.

Det var alt det, at den arme Fyr kunde bevare sin ligegyldige, halvformærkede Mine. Han vilde gerne fortælle, hvad han havde hørt tilfældig, som om det var ham en ligegyldig Sag. Men Pigen var saa bedaaende, at han døjede med at holde Tankerne sammen.

Nancy Kirtley var en Blomst af den amerikanske Zigejnerrace. Den slaar sig aldrig længe til Ro, men flytter fra Sted til Sted, altid fattig og tidt i Konflikt med Loven. Smukke Kvinder frembringer den, og blandt dem var Nancy. Ja, som hun stod der den Dag, var hun en fuldstændig Zigejnerskønheds Dronning. Intet Under, at stakkels Jim blev ør i Hovedet. Hun var venligere end sædvanlig, og den arme Fyr fandt sig tilbøjelig til med Taknemmelighed at slikke Sol-skin.

Endelig, da ingen Lejlighed vilde tilbyde sig, udbrød han:

„Nancy, kan du huske denne hersens Mark Bonamy, som kom herover og skabte sig, den Gang han vendte om og vilde vælges?“

„Jeg skal love for, at du husker ham, Jim“, sagde Nancy. „Du har været gal paa ham lige siden. Og du maatte i Brummen øvre ved det republikanske Forsamlingshus, fordi du forstyrrede hans Møde. Og jeg vil vædde paa, at han ikke glemmer mig“, vedblev hun, idet hun rystede sit tykke, sorte Haar tilbage og stak sin buttede Hage frem med et sejrrikt Smil, der gjorde Jim helt forrykt. „Jeg er ellers ikke en Pige, der saa let skal blive glemt, er jeg vel, Jim? Og han er nok en Fyr, hvem det kan betale sig at faa fat i“, tilføjede hun, idet hun rejste sig stillede sig op ved Kaminen, hvor Jim kunde se hendes fuldstændt smukke Figur, hendes sorte, sanselige Øjne, hendes dejlige Ansigtsskulptur, smukke røde Læber og hvide Tænder allefordelagtigt.

„Hvor er du dog smuk, Nancy“, raabte Jim og bøjede sig frem, halv vanvittig af Karlighed og Fortvivlelse. „Jeg vilde have fortalt dig noget nyt, men hvis du bliver saadan ved, saa vil jeg ikke.“

„Snak, Jim! Vær nu ingen Nar, fordi Bonamy er saa køn. Hvad er det med ham? Kommer han over og besøger mig? Bare han vilde! Han er akkurat lige saa stor en Nar som du, Jim.“

„Nej, nu gaar jeg“, sagde Jim, idet han rejste sig, men blev dog staaende, da han var vis paa, at hans Nyhed vilde ydmyge Nancy. „Hele Historien er, at Mark Bonamy skal til at giftes med Skomager Adams Datter, og saa rejser de begge to af Sted til Texas om en Maanedstid eller to. Jeg bryder mig ligemeget om'et, ved du nok, men jeg vidste nok, at du vilde bryde dig om'et, du li'r ham saa godt.“

Nancy rettede sig stolt.

„Jeg skal nok vise jer, om han kommer til at gifte sig med den Tøs eller ikke, Pokker ta'e hende“. Hun vendte sig om til den høje Hyld over Kaminen og løftede et gammelt Tinbæger op, der stod omvendt og tog derunder et Ursignet.

„Hvem tror du har givet mig det?“ sagde hun, mens hendes store, sorte Øjne lynede under de mørke Øjebryn. Derpaa tog hun fra den anden Ende af Hylden et Testament i rødt Læderbind. „Kan du læse Skrift, Jim, for jeg kan ikke. Men det er hans Navn. I Morgen tidlig rejser jeg til Luzerne. Du ser paa mig, Jim“. Her rettede hun sig atter og hendes mørke Skønhed var vidunderlig betagende, mens hele Ansigtet oplystes af Trods.

„Hvor længe kan Roxy Adams staa for mig? Se paa mig, Jim, og sig, om jeg er køn eller ikke.“

Du kommer her og siger til dig selv: Naar bare Nancy hører, at Bonamy er helt væk, saa falder hun straks paa Knæ for mig! Som om jeg ikke havde flere Friere, end jeg kan tælle. Jim Mc. Gowan, du kan gaa Pokker i Vold jo før jo hellere“. Og hun vendte sig stolt bort.

Jim saa, at han var slaaet af Marken og skyndte sig bort. Efter nogle vrede Afskedsord gik han ud til sin Vogn og kørte hjem. Men mens han kørte hen ad den knudrede Vej, stod for hans Øje den stolte, mørke, dejlige Kvinde, der stampede med Foden efter ham, da han gik. Bestandig kom Billedet igen og bestandig maatte han sammenligne hende med en Panther, medens han tænkte højt, som den Slags Folk holder af at gøre.

„Fordømt, hvis hun ikke er en Panther. En regulær Panther. Tænder og Klør og det hele. F... heller. Ser akkurat li'som en Panther, parat til at springe paa mig og rive mig i Stumper og Stykker. Jo, det er det, hun er. En Panther og intet andet. Men, alle Ulykker, hun er en dejlig Pige. — Den fordømte Heks!“

SYVOGTYVENDE KAPITEL. Nancy i Byen.

Familien Kirtleys eneste Hest var ude at pløje Majsmarken. Der mangiede kun en Dags Arbejde til, før Marken kunde tilsaaes, men Nancy vilde, hvad hun vilde, og gamle Bob blev ikke spændt for Ploven, men fik en Damesaddel paa. Den gamle Kone skældte ud, men Ordningen passede Faderen lige saa godt som Datteren, idet den gav ham et Paaskud for at tilbringe Dagen i Kanaan, et forfjetet Land, bestaaende af tre Værtshuse og en Skomagerbutik.

Hele Vejen til Byen, mens hun red op og ned ad Bakke, overvejede Nancy, hvilken Angrebsplan hun skulde lægge. At vise Roxy Sagerne vilde rimeligvis kunne overbevise denne om, at Mark havde lovet hende Ægteskab, og saaledes afbryde Forbindelsen.

Men Mark vilde rimeligvis blive vred, og hvad havde hun saa at haabe. Hun var klog nok til at indse, at hvis hun vilde true Mark eller paa nogen Maade angribe ham, saa vilde det blive umuligt at fange ham. Derfor besluttede hun at gemme Hævnplanen til sidst.

Hendes første Ønske var at tale med Mark, og i den Anledning gik hun lige efter Middag op i hans Kontor og sad og ventede paa ham. Da han viste sig paa Dørtærskelen, blev hun fornærmet ved at se, at han et Øjeblik veg tilbage, som om han helst vilde have undgaet at møde hende.

Mark havde just Dagen før faaet Udmærkelse til at maatte prædike, og dermed var der hos ham vaagnet en Ansvarsfølelse baade over for Mennesker og over for Gud.

Nu angrede det ham at træffe Nancy paa Lur efter sig. Han hilste hende som „Søster Kirtley“, efter den Tids uvægerlige Methodistskik. Men videre gik hans Venlighed ikke. Hun ærgrede sig og gjorde sig behagelig, men Mark lod sig ikke bevæge. At sludre med Skønheden paa Roxy Fork ved en Legestue, det var let nok. Men at hun trængte sig ind i hans Kontor i Luzerne, naar han havde en splinterny Prædikeklædelse i sin Lomme, en Mission til Texas i Hovedet og et nyt og belligt Troskabsløfte til en Helgeninde som Roxy Adams i Hjerter, det var noget helt andet. I sin Ivrighed for at komme af med hende var han næsten uforsømmet.

Nu kom gamle Bonamy ind. Han lod, som han ikke saa Pigen og gav sig straks til at skrive. Men Nancys Forfølgelse blev dog smigret ved det flygtige Blik, med hvilket den gamle havde maalt hende. Hun lagde ogsaa Mærke til Marks Forlegenhed. Nu svarede han hende kun med korte, halv trodsige Entaselsord.

Da hun saa, at hun intet opnaaede ved sin Venlighed, besluttede hun at forsøge paa en anden Maade. Hun gav sig til at lede efter sit Lomme-tørklæde. Men da en Dame kun har een Lomme, saa bliver det tidt nødvendigt at tage de øverst-beliggende Sager op for at komme til det, der er paa Bunden.

Nancy trak først det Lomme-tørklæde op, som Mark havde givet hende i et begejstret Øjeblik.

„Kender de det?“ sagde hun. „Det kan være, De ikke husker det. Folk glemmer saa let deres Venner paa Landet. Jeg fører nu dette Testament med mig alle Vegne“. Hun saa paa Marks Ansigt, at Torturen virkede, og hun var lykkelig.

Se nu, har jeg ikke ogsaa faaet dette her med mig“, sagde hun, idet hun fiskede Ursignetet op. „Det vilde jeg ikke miste for mange Penge“. Og hun holdt det op og saa paa det. „Naar Folk snakker om, at De skal giftes med nogen, saa ved De ikke af, at jeg har faaet denne kønne Tingest i min Lomme? Gør de vel?“

„Mark“, sagde nu Oberst Bonamy, som havde hørt tilstrækkeligt til at gætte Sagens Sammenhæng. „Tag dette med dig over til Byskriveren“, her rakte han ham et Papir. „Vil du sørge for, at det bliver ordentligt ført ind. Det haster ikke. Den unge Bonamy skyndte sig af Sted. „Tag dig Tid til det og faa det ordentligt gjort!“ raabte den gamle efter ham.

Mark havde vendt sig om imod Faderen, rød af Vrede og Skam. Men den gamle talte ganske tørt, som om det var en særdeles vigtig Forretning, han bad ham besørge.

Den unge havde slet ingen Tvivl om, at Faderen havde en Bagtanke med at sende ham bort, men han var saa glad ved at slippe ud af sin fortvilede Stilling med den uhyggelige Nancy paa

den ene Side og den uhyggelige Slægtning paa den anden, at han hellere løb den Risiko at lade sin Fader spørge Pigen ud.

Han kunde ikke udfinde, hvad Faderens Hensigt var, men han vidste, at al den Oplysning, Nancy kunde give, nok skulde blive pillet ud og vendt.

Da han kom til Byskriverens Kontor og aabnede det omhyggelig sammenfoldede Papir, fandt han det til sin Forbavselse borte. Han forstod nu, at han blot var bleven sendt væk fra Kontoret, for at han skulde blive borte saa længe, Nancy var der. Han gjorde Skriven en vrøvlet Undskyldning, fordi han havde bragt det tomme Papir, men han drog en gunstig Slutning af, hvad hans Fader havde gjort.

Det var karakteristisk for den ældre Bonamy, at han aldrig talte straks. Han kradsede nogle faa Linier med Pennen for at skaffe al mulig Mistanke ud af Vidnets Sind. Derpaa begyndte han med nogle almindelige Bemærkninger om hendes Fader og hans Indflydelse paa Rocky Fork, fortsatte med nogle meget dristige Smigrerier, som smagte Pigebarnt fortrinligt, saa at hun alvorligt begyndte at tænke paa, om hun ikke, hvis hun nu ikke fik fat i Sønnen, skulde gøre et Forsøg paa at faa Faderen.

Saa fik den gamle Sagfører hende sat i Gang med at tale om Mark; fik først et og saa et andet at vide om Sønnens Opførsel; lo med hende over hendes Piffighed med at bjerge Signetet, tog hele Tiden hendes Parti, lo ad Marks Fromhed, fik hende til at fortælle, hvordan hun fik Testamentet, lod hende fortælle en lang Historie om alle sine Triumfer, bifaldt hendes Sejr over Mc. Gowan, fik hende til at prale af alle de Kunster, hun brugte for at fange sine Beundrere, fik lidt efter lidt en Beretning ud af hende om hendes Grunde til at forlange Testamentet af Mark og endogsaa, ved aldeles at slutte sig til hendes Side af Sagen, en Indrømmelse af hendes Hensigt med at komme til Byen.

Nu havde han givet Fisker en tilstrækkelig lang Line og mente, at det var bedst at hale ind efter Evne. Men medens hendes velbehagelige Forfølgelse endnu var uforstyrret af denne Hensigt, gjorde han et forgæves Forsøg paa at faa fat i Testamentet og Ursignetet.

„Nej, Hr. — nej, Hr. — nej, Hr. Bonamy“, raabte Pigen. Hun tvivlede ikke et Øjeblik om, at hun let kunde være lige saa klog, som Sagføreren. Det skulde hun nok vise ham.

„Aa, jeg vilde bare have Dem at drille Mark med“, sagde Bonamy. „For jeg vil nu have min egen Vej med ham, ser De nok.“

Men Pigen var slet ikke sikker paa, at Oberst Bonamys Maade ogsaa var hendes Maade.

Hun stak Sagerne i Lommen igen og gav saa Lommen et lille Slag, som om hun vilde sige: „Lad ham tage dem, hvis han kan!“

Denne lille stumme Forestilling undgik ikke Sagføreren Opmærksomhed. Han indsaad Haabløsheden af at forsøge paa at faa fat i Sagerne, men blot: „De ved nok, hvad De gør, ikke sandt?“

Men nu begyndte han forsigtig at hale Linen ind. Han udsurgte Nancy mere strengt og satte hendes Opførsel i et mindre godt Lys. Han samlede forskellige Punkter sammen og ordnede dem, saa de saa slemme ud. Nancy blev irriteret og nægtede, hvad hun før havde sagt. Saa udepegede Sagføreren med et overlegent Smil Modsigelsen. Det var forgæves, at Nancy blev rasende.

Sagføreren var rolig, ja endogsaa venlig. Han ønskede kun at hjælpe hende ud af et ubestemt vanskeligt og vanærende Tilfælde, som han syntes at mene, at der ventede hende.

For første Gang i sit Liv turde hun ikke give sin Vrede Luft. Hun havde at gøre med en Mand, der hverken brød sig om hendes Koketteri eller frygtede hendes Vrede, som var hende overlegen i Dygtighed og i Kundskaber. Hendes Stolthed og Forfølgelse var saaret, men hun havde ingen Magt til at hævne Uretten eller Vished for, at der virkelig var nogen Uret at hævne. Hun folte sig hastet og bundet alle Vegne. Sagføreren fik hendes Ord til at mene noget ganske andet, end hvad hun havde ment.

Hun var ikke meget omhyggelig for at tale Sandhed, men Oberst Bonamy fik det, uden at han sagde noget uhøfligt, til at se ud, som om hun havde været en stor Løgner, ved at give Ordene en anden Mening end den oprindelige. Til sidst rejste hun sig for at gaa i rasende Fortvivlelse over Nederlaget. Hendes Kinder glødede, og hun bed Læberne sammen.

„Det haster da ikke“, sagde Obersten. „Sid med. Mark vil sikkert snart være her igen, og hvis han tænker saa meget paa Dem, som De lader til, saa vil han være bedrøvet, hvis De er gaaet, mens han var borte. De sagde, at han holder af Dem, og det mener jeg ogsaa, men De maa blot ikke sige et een Gang og et andet lidt efter. Sid ned.“

Kuet af det faste, gennemtrængende Blik fra den gamle Mands graa Øjne, sank hun tilbage i Stolen for atter at gennemgaa en Sinds og Sjæls oprivende Spørgsmaalsproces endnu skarpere end den foregaaende. Nederlag er tusinde Gange værre for den, som er vant til at sejre, og Nancy var nu rasende. Hun maatte have Luft paa en eller anden fortvilet Maade eller dø.

„Oberst Bonamy“, raabte hun og rejste sig. Hun saa ud som en Vulkan, der er ved at bryde ud. „Hvorfor bliver De ved at spørge og spørge? De gør mig taabelig og faar mig til at lyve, naar jeg ikke vil. Gaa til H...“, siger jeg Dem, med Deres forbandede Spørgen mig Dit og Spørgen

mig Dat. Jeg vil gøre, som jeg lyster, og sige, hvad jeg vil. Se, om jeg ikke gør det for P...“

„Ja, det vilde jeg da ogsaa“, lo Obersten. „Hvis jeg var saa køn, som De, saa vilde jeg gøre alt, hvad jeg havde Lyst til“. Lidt efter tilføjede han halvhøjt: „Selv om jeg skulde i Kaschotten for det. Disse Smaating af Marks er jo rigtig gode til at begynde en Procces med imod Mark, hvis han ikke gifter sig med Dem, og det tror jeg nu ikke, han gør. Men saa er der jo alle de andre, som De har faaet Precenter af, lad os se. Mc. Gowan og Jackson og Lambkin og Billings og dem alle sammen. Det vilde blive forfærdelig slemt for Dem, hvis det skulde blive bevist, at De var forlovet med saa mange paa een Gang; det er mere, end Loven tillader. De ved jo nok, at der er en Lov, som forbyder at være forlovet med saa mange paa en Gang. Lad os nu se, hvor mange der var lige paa en Gang. De sagde? Mc. Gowan, det var een, og Jackson er to, og —“

„Nu gaar jeg min Vej“, raabte Nancy. „Skam, om jeg ikke gør. Jeg bryder mig ikke om I Sagførerpak. Jeg er en, der kan passe mig selv!“

„Ja, det er jeg sikker paa“, sagde Obersten. „Saa De vil ikke vente længere. Mark bliver ked af det, naar —“

Men Nancy var ude af Døren, grædende af Arrighed.

Obersten gik efter hende. Han vilde lige sige hende en Ting til, sagde han. Hun standse og han saa ufravendt paa hende med sine frygtelige graa Øjne, mens han spurgte:

„Sagde De, eller sagde De ikke, at Major Lathers var hos Dem den Aften, da De dansede med Mark?“

„Nu spørger De igen, og jeg vil ikke svare paa, hvad De spørger mere, det siger jeg Dem. De kan spørge til Dommedag“, raabte Nancy.

„De maa hellere svare paa det. Husk paa, jeg ved det jo altsammen. De har jo selv fortalt mig det!“ sagde Obersten.

„Nej, De ved ikke“, sagde Nancy. „Jeg vil ikke fortælle Dem, om Lathers var der eller ej. De vil bare trække mig op med Deres Spørgen. De kan spørge til Dommedag“.

„Var Lathers i Deres Hjem den Aften, De dansede med Mark? De siger det, men jeg ved ikke, om det passer eller ej. De siger ikke altid ens. Det er vist ikke sandt —“

„Jeg siger Dem, at det er sandt“, raabte Nancy. „De gamle — gamle —“

„Nu hvad, sig det dog rent ud“, sagde Obersten, „det har De bedst af. Jeg er en gammel —“

Men Nancy tog sig i det og beholdt Titlen hos sig selv. Hun var bange. Hun vidste ikke selv hvorfor.

„Jeg vilde give Dem et godt Raad“, sagde Bonamy, „men det er lige meget, hvad der bliver af Dem, hvis De saadan tager paa Vej. Jeg tror slet ikke, at Mark dansede med Dem.“

„Naa, det tror De ikke. De kan gaa lige hen og spørge Major Lathers ad. Prøvede han kanske ikke paa at faa Mark til at lade være at danse med mig? Han skal nok fortælle Dem det hele!“ udbrød Nancy.

„Aa, det er lige det, jeg gerne vilde vide, om Lathers var der eller ikke. Nu har De sagt mig det“.

„Nej, jeg har ikke“.

„Ja, hvordan kunde Lathers fortælle mig, at Mark dansede med Dem, og hvordan kunde han prøve paa at faa ham til at lade være, hvis han ikke var der? Men jeg vil nu ikke fortælle Lathers det“, tilføjede han halvt til sig selv, „for jeg vil ikke, at De skal komme i Forlegenhed. De ved jo, at han er Landsfoged, og Landsfogden sætter jo Folk fast. Hvis jeg skulde fortælle ham, at De var i Byen nu. — Men De sagde, at han var der den Aften, gjorde De ikke?“

„Jeg vil ikke snakke mere med Dem“, sagde Nancy. „De vil faa mig til at fortælle mere, end jeg selv ved, imod min Villie med Deres evige Spørgen! Af Sted med Dem, gamle —“

Men Nancy sluttede ikke Sætningen. Bonamy havde gjort hende saa bange, at hun frygtede al Slags Ulykke, hvis hun sagde et Ord mere. Og hun var næsten kvalt af Ærgrelse og Sindsbevægelse.

Oberst Bonamy var nu i det mindste sikker paa, at Nancy ikke vilde betro sig til den snu Landsfoged. Hans ubestemte Antydninger havde frembragt en forfærdelig Angst i hendes uvidende Sjæl, som allerede var kuert med af det frygtelige Krydsforhør, hun havde været underkastet. Hele Lovmaskineriet var hende ubegribeligt, og hun var ikke sikker paa andet, end at Major Lathers, naar han fik at vide, hvor mange hun havde været forlovet med paa een Gang, vilde sende Politiet hen at arrestere hende, og saa stod hun i Fare for at blive forhørt af en hel Flok Sagførere og Oberster og saa blive sat i Fængsel.

Hun gik rasende tilbage til Haz Kirtleys. Men hele hendes Stridbarhed var dæmpt op og vendte nu tilbage som en Flod af Bitterhed mod hende selv. Saa fuldstændig havde Sagføreren forfærdet hende, at hun endogsaa var bange for at tage til sit sidste Middel til at hævne sig: at besøge Roxy. Roxy kunde maaske ogsaa hovere over hende, fordi hun var den heldige. Hun lagde tavs Sadlen paa Bob og red tilbage op ad Bakken. Da hun kom derop, knyttede hun Næven og truede med, at hun nok en Gang skulde komme igen og fortælle den elendige Bytys noget, som skulde faa hende til at hade Mark Bonamy.

(Fortættelse.)